

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΛΛΑΣΣΩΝΟΣ

Κυριακή 29 Μαρτίου 2026 - Ε' Νηστειῶν (Μαρκ. ι' 32-45)

Μέ τήν σημερινή Κυριακή μπαίνουμε πλέον στήν τελευταία ἑβδομάδα τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καί πλησιάζουμε στήν Μεγάλη Ἑβδομάδα, στίς ἱερές ἡμέρες τῶν ἁγίων Παθῶν. Σάν προανάκρουσμα λοιπόν ἀκούγονται σήμερα τά λόγια τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος μυσταγωγεῖ τούς μαθητές του, στό μυστήριο τοῦ ἐπικείμενου πάθους καί τῆς σταύρωσής Του. Τούς μιλά γιά ὅλα ὅσα πρόκειται νά συμβοῦν στά Ἱεροσόλυμα· γιά τούς ἐμπαιγμούς, τίς μαστιγώσεις, τούς χλευασμούς, τούς ἐμπτυσμούς, τόν θάνατο καί μέσα σέ ὅλα τά δυσάρεστα καί τραγικά, ἀκούγεται καί τό «**Ἀναστήσεται**», ὑποννοώντας τήν τριήμερη Ἀνάστασή Του.

Ὅμως οἱ μαθητές, ἀδυνατοῦν νά κατανοήσουν τά λεγόμενα τοῦ Κυρίου. Νομίζουν πῶς ὁ Χριστός, τούς μιλά γιά τήν ἐγκαθίδρυση μιᾶς ἐγκόσμιας βασιλείας. Θεωροῦν πῶς ὁ διδάσκαλός τους μετά τίς δυσκολίες, θά δοξασθῆ ὡς ἐπίγειος ἄρχοντας. Αὐτή ἡ σκέψη παρακινεῖ δύο ἀπό τούς μαθητές, τούς ἀδελφούς Ἰωάννη καί Ἰάκωβο, νά ζητήσουν ἀπό τόν Χριστό μία χάρη· νά τούς τοποθετήσῃ στήν ἔνδοξη βασιλεία Του, ἕναν στα δεξιά καί ἕναν στά ἀριστερά. Τό αἴτημα τῶν δύο μαθητῶν προκαλεῖ τήν δυσφορία τῶν ὑπολοίπων μαθητῶν, οἱ ὁποῖοι ἀγανακτοῦν ἐναντίον τῶν δύο ἀδελφῶν ὄχι γιατί κατάλαβαν τό σφάλμα τους, ἀλλά γιατί καί οἱ ἴδιοι προβάλλουν τίς ἴδιες ἀξιώσεις.

Ὁ Χριστός ὁμως, μέ ἀφορμή τό αἴτημα τῶν δύο μαθητῶν, πού τό ὑπέβαλλαν χωριστά ἀπό τούς ἄλλους, ἀλλά καί τήν συμπεριφορά τῶν ὑπολοίπων, τούς κάνει φανερά ἕνα μάθημα, ὄχι μόνο στούς δύο ἀλλά καί στούς δώδεκα. Τούς προετοιμάζει ὄχι γιά τήν μετοχή τους σέ κάποια ἐγκόσμια βασιλεία, ὅπου θά ἀσκοῦν ἐξουσία σέ ἄλλους ἀνθρώπους, ἀλλά τούς μυεῖ στήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό καί τούς ἀπαντᾷ: «**Δέν ξέρετε τί ζητᾶτε**». Ταυτόχρονα τούς ἀποκαλύπτει τό διαχρονικό καί θυσιαστικό ἦθος πού καλοῦνται νά ἔχουν οἱ μαθητές ἀλλά διαχρονικά καί οἱ χριστιανοί ὅλων τῶν αἰώνων: «**Κορυφή τῆς ἐπιτυχίας εἶναι ὁ Γολγοθᾶς καί θρόνος τῆς δόξας, ὁ Σταυρός. Ἡγεμονικότητα εἶναι νά θέλεις νά ὑπερετεῖς, καί προτεραιότητα νά**

μπορείς να είσαι τελευταίος. Μια ριζική διαφορά και αντίθεση υπάρχει στον τρόπο πού σκέπτεται ο κόσμος και στον τρόπο πού θά πρέπει να σκέπτεστε έσείς». Καί δέν ήταν ή πρώτη φορά πού μιλούσε έτσι ο Ίησους Χριστός και έθετε τήν αξία τής δόξας στήν ταπείνωση, και έξαρτουσε τήν πραγματική άνοδο από μία οικειοθελή κατάβαση. Ο ίδιος ο Κύριος ταπείνωσε τόν έαυτό Του, μέχρι πού να πεθάνει στον Σταυρό, γιατί ήρθε όχι για να Τόν υπηρετήσουν, αλλά για να υπηρετήσει και να προσφέρει τόν έαυτό Του για να σωθει ο κόσμος.

Τό μεγάλο αυτό μάθημα του Κυρίου, πού έπρεπε να ακούσουν οι Απόστολοι πριν από τό Πάθος, είναι τό μήνυμα του Ευαγγελίου, πού φέρνει σε τέλεια αντίθεση τήν Έκκλησία προς τό πνεύμα του κόσμου. Οι άνθρωποι γοητεύονται πάντα από τήν κοσμική έξουσία και τούς άρέσει να τούς υπηρετούν. Ίδανικός στόχος τους είναι να κυριαρχούν μέσα στους πολλούς, να αυτοπροβάλλονται, να διεκδικούν παντού δικαιώματα και να λησμονούν ένα πράγμα, πού είναι τό χρέος. Οι πιο πολλοί από 'μας ξεγελιούνται. Θεωρούμε πως χριστιανισμός και Έκκλησία είναι μια καλή τακτοποίηση στον βίο, ένα βόλεμα στην ζωή με περίβλημα κοσμικής έξουσίας, να έχουμε τίς ωραίες και επιβλητικές έορταστικές τελετές, να έχουμε καλό όνομα, να μας νομίζει ο κόσμος για πνευματικούς ανθρώπους, να ρητορεύουμε για χριστιανικό πολιτισμό, να λέμε πως ή Έκκλησία είναι τό στήριγμα τής κοινωνίας και του Έθνους και άλλα τέτοια, και τίποτα περισσότερο. Άλλα όλα αυτά είναι επιφάνεια και αποτελούν έξωτερική διακόσμηση. Η ουσία του χριστιανισμού και τής Έκκλησίας είναι στο βάθος. Καί για να φτάσει κανείς σ' αυτό τό βάθος πρέπει να παιδαγωγηθει μέσα στο πνεύμα τής υπακοής, τής στερήσεως και τής θυσίας, πού είναι τό γνήσιο πνεύμα του Χριστού. Αυτό πρέπει να καταλάβουμε, γιατί κινδυνεύουμε να μίν έννοομε τίποτα από τήν πίστη μας και να σκεφτόμαστε όπως σκέφτεται ο κόσμος και να επιθυμούμε ότι επιθυμει ο κόσμος, δηλαδή τήν έξουσία, τήν δόξα και τήν προβολή.

Για μας ο Χριστός άς παραμένει πάντοτε στην ψυχή και στην ζωή μας, τό αιώνιο υπόδειγμα διακονίας και θυσίας, πού θά βρísκει πάντοτε μιμητές.

Αμήν.